DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

1988. MÁRCIUS

ÁRA: 7,50 Ft

Tudjátok-e, milyen az igazi huszár? — kérdezném legszívesebben tőletek, mert hirtelen rádöbbentem: én még soha nem láttam valódi huszárt. A Hadtörténeti Múzeumban, úgy rémlik, láttam a magyar szabadságharc huszárjainak öltözékét, fényképekre is emlékszem különféle könyvekből. Igazi huszárt azonban nem láthattam, mert jó ideje már nálunk egyáltalán nincsenek huszárok. A képen mégis igazi a huszár. Biztosan igazi. A sapkájának jellegzetes formája, díszítése, jelvénye, a hazáját védő férfi kemény tekintete, tekintélyes, pödört bajusza, egész öltözéke és büszke tartása erről árulkodik. Nagyon szép ez a huszár. Igazibb minden fényképnél, amely sárgul, fakul, s végül már senki nem tudja, kiről készítették. A mi tárlatunk huszárja pedig él. A rajzoló képzeletében, versekből, dalokból megmaradt emlékeiben.

CSÉZA ESZTER munkája

Dörmögő Dömötör
a Magyar Úttörők
Szövetségének
lapja, 3—7 éves
gyerekeknek
Megjelenik havonta
XXXII. ÉVF. 3. SZ.

Kiadja az Ifjúsági Lap- és Könyvkiadó Vállalat. Felelős kiadó: dr. Király G. István. Főszerkesztő: Kelemen Sándor.
88.0032 Nyomta a Kossuth Nyomda, Budapest, 1988. március. Felelős vezető: Bede István vezérigazgató.

Szerkesztőség: Budapest XI., Orlay u. 4. Levélcím: Budapest, Postafiók 112. 1502 Telefon: 668-457
Kiadóhivatal: Bp., Révay u. 16. 1374 Telefon: 116-660
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely hírlapkézbesítő postahivatalnál, a Posta hírlapüzleteiben és a Hírlapelőfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR) Budapest XIII., Lehel u. 10/a. 1900, közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a HELIR 215.96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj negyedévre 22,50, félévre 45 Ft, egész évre 90 Ft.
INDEX 25.193 HU-ISSN 0230-1032
A beküldött kéziratokat nem őrizzük meg és nem küldjük vissza.

Belső munkatársak:
Józsa Teréz
olvasószerkesztő,
Kovács Endre
képszerkesztő,
Madár Eszter
levelező,
Bálint Lajosné
szerk. adminisztrátor

GÁRDONYI GÉZA:

Tyúkanyó mostohagyermekei

Tavasz felé egy szép napon megfogták tyúkanyót az udvaron, és bevitték a szobába.

— Jaj! jaj! — kiabált a tyúkanyó — segítség, kakasok! Pecsenyének visznek!

De hiába volt a nagy ijedtség: a tyúkanyót nem pecsenyének vitték, hanem ráültették egy szakajtókosárra, tizenöt tojásnak a tetejébe.

— Ezt már szeretem — szólott a tyúkanyó mosolyogva.

És jókedvűen terjesztette szét meleg, puha szárnyait, betakarta a szép fehér tojásokat a szakajtóban.

A harmadik hét végén így szólott:

— No, holnap kikelnek az én kis csibéim.

Hallgatózott, hogy mozognak-e?

Nem mozogtak.

— Ejnye, de furcsa — szólott a tyúkanyó a fejét csóválgatva.

A negyedik héten már annyira türelmetlen volt, hogy leugrott a fészekről, és megnézte a kalendáriumot.

Persze, hiába nézte. A tyúkok nem értenek az ábécéhez, és így hiába nézik a kalendáriumot.

Hát csak ott állt egy darabig a kalendárium mellett, és eltűnődve nézett ki az ablakon a fényes tavaszi napsugárra.

— Ibolyaszagot érzek — mondta — ibolyaszagot érzek a levegőben: tavaszodik.

Azután visszaült a tojásokra.

A negyedik hét végén mozgolódás és kopogtatás hallatszott a tojásokból.

Az egyik tojás egyszer csak fölroppant, és egy kis sárga fej pislogott ki belőle.

— Sáp, sáp! — mondotta —, jó napot, édesanyám!

— Nini — felelte a tyúk csodálkozva —, de furcsa csirke vagy te!

Aztán fölroppant a másik tojás is, és abból is kimászott egy aranyos kis sárga apróság.

— Sáp, sáp! Jó reggelt! — szólott rápislogva tyúkanyóra. És kikeltek a tojások egymás után mind.

— No — szólott akkor a tyúkanyó —, azt látom, hogy nem az én gyerekeim vagytok, hanem valami kacsáé, de mindegy: az én szívem melegénél nőttetek eddig, nőjetek tovább is, fölnevellek benneteket szeretettel.

A kiskacsák hálálkodva sápogták körül. Jaj, de ügyetlenek voltak! Csak billegtek a lábukon, nem tudtak mindjárt megállani.

Péterke akkor egy kistányér vizet tett eléjük, meg csalánnal kevert korpát.

De a kiskacsák először a vízhez szaladtak. Ittak belőle és csak azután fordultak a korpához.

A korpa ízlett. Úgy habzsolták, mint Péterke szokta habzsolni a túróscsuszát.

Azután ismét ittak a kiskacsák. Belemerítették kanál formájú kis szájukat a vízbe, a fejüket meg az égnek emelték:

— Sáp, sáp, jaj de jó ez a víz! Sáp, sáp, jaj de kitűnő ivóvíz!

Az egyik kacsa bele is mászott a tányérkájába és megfürdött benne.

— Ejnye, te illetlen — szólt rá tyúkanyó —, nem szégyelled magadat bevizezni? Milyen lesz a ruhád, ez a szép kis sárga pehelybundácska? Olyan kényes, hogy minden meglátszik rajta.

— De mikor ez olyan jólesik! — felelt a kiskacsa, megrázva bundácskáját, amelyről lefutottak a fényes vízgyöngyök.

A víztől meg a korpától erőre kaptak a kiskacsák.

— Gyerünk sétálni! — mondogatták esenkedve a tyúkanyónak.

— Majd holnap — felelte tyúkanyó —, most még gyöngék vagytok. Bújjatok a szárnyaim alá. Aludjatok egyet.

A kiskacsák bebújtak az anyjuk szárnya alá.

— De jó meleg van itt — mondogatták ásítozva.

Aztán elaludtak.

Másnap meleg tavaszi nap volt. Aranyos napsugarak omlottak az égből.

A tyúk kivezette a kiskacsákat az udvarra. A kiskacsák szaladgáltak; bogarásztak a fű között; néha fél szemmel fölpislogtak az égre és így beszélgettek:

— De gyönyörű idő! Szeretnénk kijjebb menni az udvarból.

Addig-addig rimánkodtak, míg végre tyúkanyó engedett a kérésüknek. Kivezette őket az udvarból a rétre. A rét tele volt fűvel és virágokkal. A közepén patak csörgedezett.

Amint a kiskacsák meglátták a patakot, egyenest arrafelé futottak.

— Szent isten! — kiáltott a tyúkanyó — vigyázzatok, hogy bele ne essetek!

De a kiskacsák se nem láttak, se nem hallot-

tak. Beleugráltak a vízbe, és vígan bugyborékolva úszkáltak a hullámok fölött.

Tyúkanyó rémülten szaladgált fel és alá a parton.

— Segítség! — kiáltozta — a gyermekeim! Belefulladnak a gyermekeim a vízbe!

A Bundás kutya odaszaladt a nagy kiáltozásra, de mikor meglátta, hogy mi a baj, így szólt nagy nevetve:

— Nem hiába, hogy nem értesz az ábécéhez: tudhatnád, hogy a kacsa nem fullad a vízbe, mert mihelyt a világra jön, mindjárt tud úszni.

Tyúkanyó lassankint megszokta, hogy anynyira szeretik a kacsák a vizet. Csak arra intette kacsáit, hogy meg ne hűljenek. Mihelyt kijöttek a vízből, mindjárt szárnya alá vette és melengette őket. Fel is nevelte valamennyit. Szép, derék, gömbölyű kacsák lettek.

Ha eljöttök hozzám, megláthatjátok az udvaromon, micsoda szép kacsákat nevelt nekem tyúkanyó. Most már nagyok, és a maguk esze után járnak az udvaron. De azért, mikor a vízbe mennek, tyúkanyó még mindig elégedetlenül csóválja a fejét:

— Nem értem, hogyan lehet örökkön-örökké fürdeni!

TI KLÁRA rajzai

KISKUN FARKAS LÁSZLÓ

Nyúldáridó

Láttam tegnap egy nyulat,
duhajkodva hogy mulat.
Bodzasátor volt a csárda,
hajnalig cifrázva járta.
Béka-brek-brek adta ritmus
lüktetését lesve vagy húsz
tücsökcigány húzta ott,
Nyúl uram úgy mulatott.
Mivel csodás zene volt,
nagy fülével tapsikolt,
itta holdfény mézborát,
peckesen két lábra állt,
fölfelhőzve szállt a por
táncos nyúlcipők alól,
széttört rapityára hat
harangvirágpoharat.
Bundáját letette volna
izzadtában egy bokorra,
na dehát ezt lehet-e?
„Járjad, lábam, recece!”
Pirkadt már, de egyre járta,
lett is tüdőgyulladása.
Fekszik most a lapuágyban,
a mellén borogatás van.

Keresse fel, ki sajnálja!
Címe: Századik barázda.

PÁKOLITZ ISTVÁN versei

Tengelice

Rügye-pattant gallyon ciceg
a takaros tengelice;
Hajnal óta — a kiskésit! —
magánerős fészket épít.

El-elröppen, visszatérül,
az új otthon sebten készül,
de mégse lesz odakenve,
hisz az világcsúfja lenne.

A takaros tengelice
örömtelin iceg-ciceg;
szakmáját jól kitanulta,
csöppnyi fészke mestermunka.

SOMORJAI ÉVA rajzai

Madárkettős

Ez a többsincs poszáta
rákezd reggel hatkor;
fityfüttye nem szonáta,
csak pár pici akkord.

Hószín vízililiom
fütty-zenére ébred;
pillogat százmilliom
nefelejcs az égre.

Kedvet kap az őszapó,
füttyögi az altot;
fülelek: elragadó
madárkettőst hallok.

HORGAS BÉLA és ÁDÁM

KACIFÁNT

3. KALAND

Kacifánt az Álom utca 99-ben lakott. Vén fák között állt a kék oldalú, zöld homlokú, piros tetejű és belsejű házikó. Sárút kanyargott a zöld fűben. Csudaszép volt az egész. Az öreg fák suttogtak egymás között, megtárgyalták Kacifánt kalandjait. Csóválták a fejüket, lesütötték a szemüket, pillogtak és fintorogtak, hogy ó, ez a Kacifánt, mi minden történik vele... És csakugyan... Míg a fák mélyen sóhajtoztak, addig Kacifánt valahol az erdő mélyén figyelte éppen két macskaféle panaszait... Az egyik lila, a másik piros kezeslábas szőrmét viselt, és erősen meg voltak szeppenve. Azért is kapaszkodtak és lógtak. Az egyiket — a lilát, az idősebbet — Diánának hívták, a másikat, az ifjabbat — Dolorésznek. S hogy miért szep-

pent meg a két macskaféle? Nem titok. Éppen belefogtak a mesébe, amikor Kacifánt mögött megzörrent a bozót... Hát ahogy megfordul, ott áll előtte a megszeppenés oka, a tigrisek, oroszlánok, hiúzok, gepárdok, leopárdok és más, sőt minden macskák ragadozó királynője... Állt és mondta a követelését, hogy Diána és Dolorész azonnal teremtsen elő kilenc kiló macskamézet, mert ha nem, akkor jaj lesz nekik, jaj... Nem értem, mondja Kacifánt, nem értem. Miért éppen Diána és Dolorész? Kacifánt magyarázatot kér, de a koronás ragadozó nem magyaráz, csak követel. Kell és kell! Punktum és passz! Kacifánt akkor kegyelmet kér a két macskafélének... De nem kap... Akkor időt kér, hogy segíthessen... Három napot kér... Vagy három órácskát legalább. Ezt már megkapja, és a koronás ragadozó elvonul, a két macskaféle lehuppan, de továbbra is meg vannak szeppenve. Ilyen rövid idő alatt ilyen sok macskamézet szerezni képtelenség... Vagy mégsem? Kacifánt összeráncolja a homlokát és gondolkodik. Ha tudná, hogy merre induljon, hogy kihez forduljon... Addig-addig töpreng, míg eszébe jut régi barátnője, aki talán a macskák királynőjénél is hatalmasabb, mert boszorkány... Megtalálni kissé cikis lesz, mert Ciki, a boszorkány, a macskaboszorkány a városban lakik... Indulás!

(Kacifánt kalandjainak sorát megtaláljátok az író és rajzoló húsvétra megjelent könyvében, melyet KACIFÁNT SZÍNRE LÉP címmel adott ki a Kossuth Nyomda.)

KÁNTOR ZSUZSA

Minden csupa hang

— Dó — ré — mi — fá — szó...

Kifordítja-befordítja a tenyerét, emelinti a karját a Kislány —, csupa hang. Ez a dó, ez a ré. Így kell szolmizálni. Próbáljátok ti is! Mi ez a dünnyögés? Nem jó. Hamis. Nincs tiszta hallásotok.

Mackócska méltatlankodik:

— Dehogynem — azt mondja —, dehogyisnem. Tisztán hallom: nyiszorog. A fürdőszobai.

Kis csend támad, abba fülelnek bele, és akkor Abu:

— Ez meg mostan mibe, hogy a konyhai volt!

Néz rájuk a Kislány, látszik, semmit sem ért. Füfü lelkesen magyarázza neki:

— Nyiszorognak az ajtók. Egyik sír, másik panaszkodik. Ha valaki nyitva felejti őket, és csak kicsit is fúj odakint a szél — nyiszorognak. Mi meg találgatjuk: melyik szólt? Az nyer, aki háromból hármat eltalál.

— Nem könnyű, gyakorolni kell — mondja Abu —, legjobban Füfü érti. Legritkábban nekem sikerül eltalálni, de már én is tudom: a konyhai vékonyabban sír, a mosdó ajtaja mélyebben panaszkodik.

Eltűnődik a Kislány — nyiszorognak az ajtók? Mind másképp? Még sose figyelte meg.

— Miért sír a konyhai?

— Mikor miért? — tárja szét kurta karját Hamil —, most tán, mert ráragadt a gőztől a por. Lehet, maga se tudja biztosan, mert csak annyit hallani: mi fá'j, mi — fá'j?

Csóválja a Kislány a fejét:

— Miket kitalálsz, Hamil! És miért sír a fürdőszobai?

Titokzatos képet vág Füfü:

— Nem sír, csak dünnyög... Mindig a magáét dünnyögi, hogy ez volt, meg amaz: dö-dő, do-dó...

Talán az erdőre emlékszik — tűnődik a Kislány. — Lehet. Valamikor élőfa volt. — Mégis azt mondja:

— Beszélsz csak, beszélsz, Füfü.

Hanem akkor Abu is megszólal, hogy azt mondja, nemcsak az ajtók, van még más is:

— A fotel például, az a fotel az ablak előtt éjjel nyiszorog, az olyankor szokott, amikor ÓRIÁSI a csend. Nem is annyira nyiszorog, az inkább sziszeg: szo-szo-szorongat a szú. És van még valami. Hogyha azt hallod: TILÁ, akkor az a tulipán az ablakközben.

Füfü is bizonygatja:

— Az hát, persze, hogy a tulipán. Nagy bajban van. Kevés a vázában a víz. Alig töltöttek bele. Csak az alján lötyög. És a tulipán szára nem éri el. Pedig nyújtózkodik. Egész nap mást se csinál. Szomjan pusztul hajszálnyira a víz fölött.

— Nézd meg magad, ha nem hiszed!

És tessék — a tulipán csakugyan: TILÁ, TILÁ — tikkadozik. Vizet tölt a Kislány a vázájába, aztán visszahuppan a kisszőnyegre Abuék elé, és azt mondja:

— Tévedtem az előbb. Tiszta a hallásotok.

Mackócska kihúzza magát:

— Na ugye, na ugye, megmondtuk... tudunk mindent!

Megered az eső odakint, dobog az ablakon, mintha dobverőkkel. Most azt figyelik.

— Ti —, tidó...

— Azt mondja, messziről jött — magyaráz Füfü —, hogy micsoda borzasztó messziről! De most örül, mert megérkezett. Lecsorog a földbe, belecsorog, és akkor ottan pihen egy darabig. Ez a legjobb neki.

Nekünk meg, gondolja Abu, nekünk az a legjobb, ha te idejössz hozzánk, hogyha itt vagy velünk. — De csak elfordítja szemérmesen az ormányát, szót se szól.

Nem akar butának látszani.

SZÁVAY EDIT *rajzai*

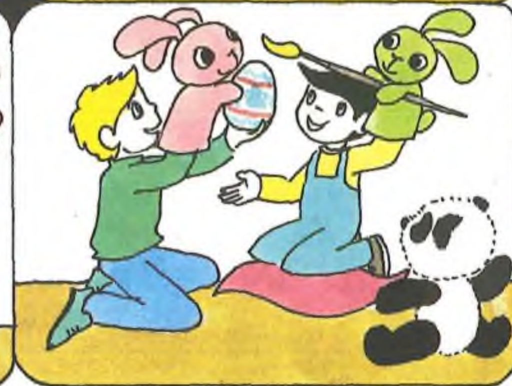
ÖCSI, BÁTYÓ
meg a
nyuszibábok

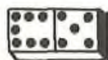

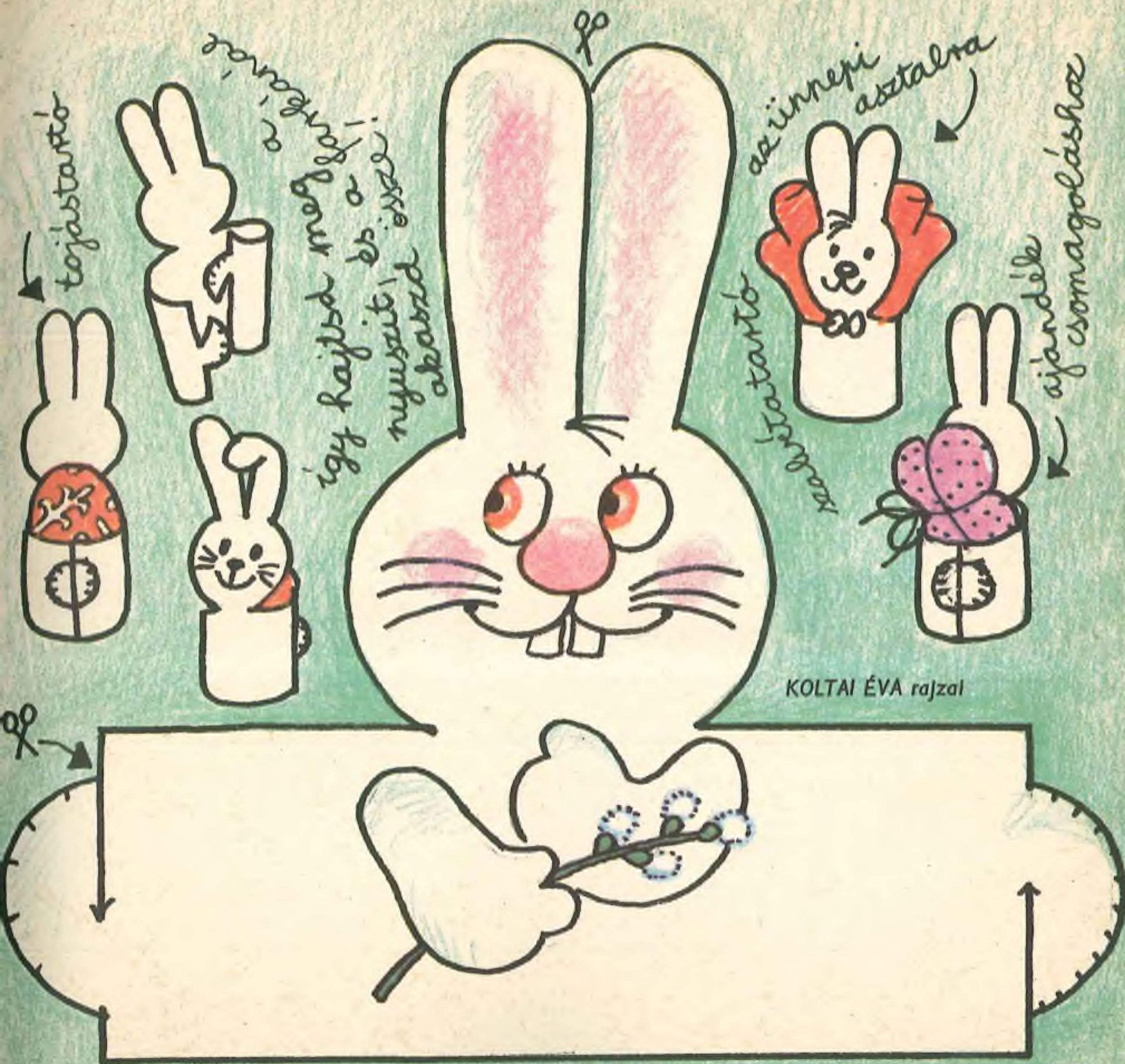

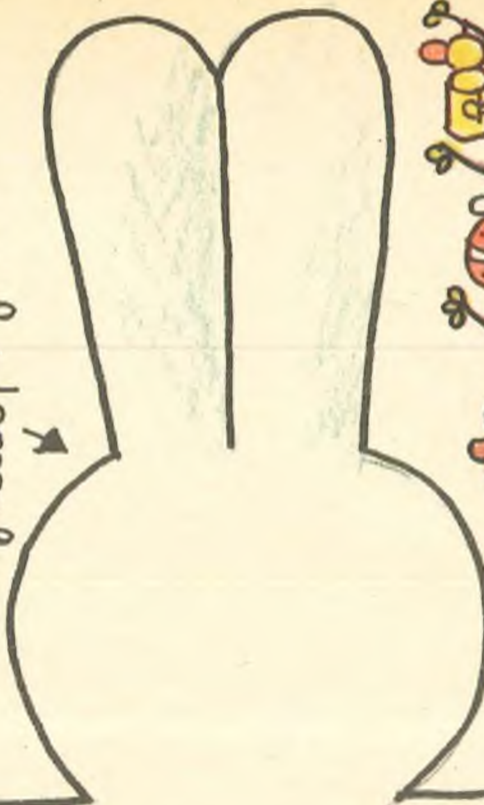
Marék Veronika

EZ A MELLÉKLET, EMELD KI A LAPBÓL!

Készíts magad is nyuszikat! Mielőtt
összehajtod
a lapból
kivágott nyuszit, rajzold körül!

„Húsvétfa”

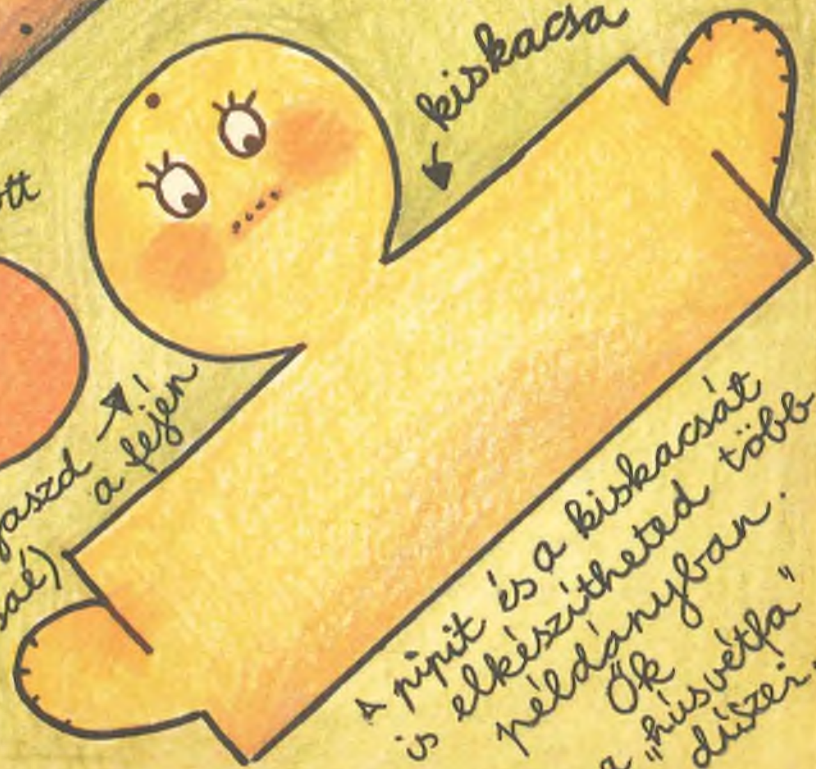
pipike

ez a pipi csőre

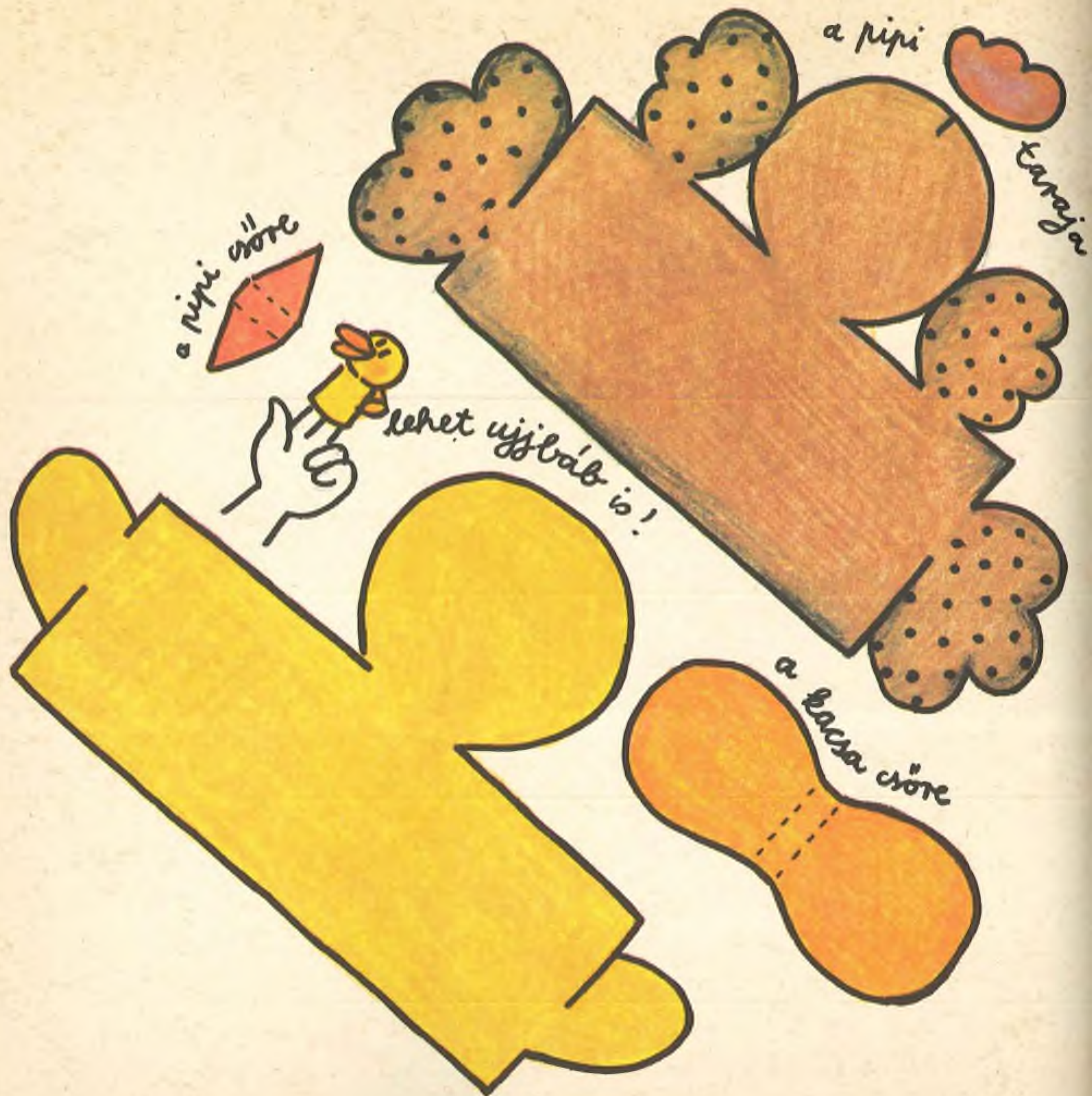
kiskacsa

a csőröket a pontozott részekre ragaszd (ez a kacsáé) a fején!

A pipit és a kiskacsát is elkészítheted több példányban. Ők a „húsvétfa" díszei.

a pipi taraja
a pipi csőre
lehet ujjbáb is!
a kacsa csőre

MADÁR ESZTER rajza

BEDE ANNA

Angolna

Csavargó az angolna.
Mindig csak barangolna.
Országhatárokon át
keresi sok rokonát.

Kalandvágya kergeti.
Útlevél sem kell neki.
Úszik vagy csúszva siklik.
Most bizonyára csuklik...

Sárkánygyerek és a tévé

A hétvégi reggeleken a Sárkánygyerek szülei még aludtak volna, amikor a Sárkánygyerek már átcsettegett mezítláb a gyerekszobából, mert „kezdődik a Fortocska", azt meg újabb rajzfilm követi, kalandfilm a kicsit nagyobbaknak, de a legokosabb feje már erre is kíváncsi.

Reggelizni nem akart, csak ült a képernyő előtt. Anyja a legjobb falatokat készítette a konyhában, még csak meg sem szagolta. Esetleg a legéhesebb feje gyorsan bekapott valamit, míg a többi csak nézte, nézte a tévét, figyelte az eseményeket, izgult a szereplőkkel, nevetett egy-egy vicces részen.

— Kisfiam, olyan szépen süt a nap odakinn, egy kicsit levegőznöd is kéne! Olyan sápadt vagy... — kérlelte Anyja többször is.

— Majd. Ez most olyan érdekes.

— Még fel sem öltöztél rendesen. Mindig csak az a tévé...

Odakint beborult, esni kezdett, újra kiderült, szél fújt, szállongott a hó, elolvadt, kinyílt az ibolya.

A Sárkánygyerek csak nézte, nézte a tévét.

Hirtelen csöngettek. Nem a tévében, hanem igazából. Levente, a Sárkánygyerek barátja állt az ajtóban.

— Csókolom. Kijöhet a Sárkánygyerek biciklizni?

— Hiszen a tévét nézi — mondta az Anyja, de a Sárkánygyerek egyszerre felpattant.

— Azonnal megyek! — és felrántotta csizmáit, a sapkákat már a lépcsőházban húzta a fejeire. A becsapott kapu sokáig döngött utánuk.

— Majd. Ezt még megnézem.

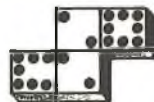
— Nem tudok tőled takarítani — hangzott most már kissé haragosabban.

— Majd. Már csak ezt nézem! — volt a válasz mindig. De aztán új film kezdődött. S kezdődött elölről a kérlelés.

— Pszt! Most olyan izgalmas! — hárította el a zaklatást a Sárkánygyerek.

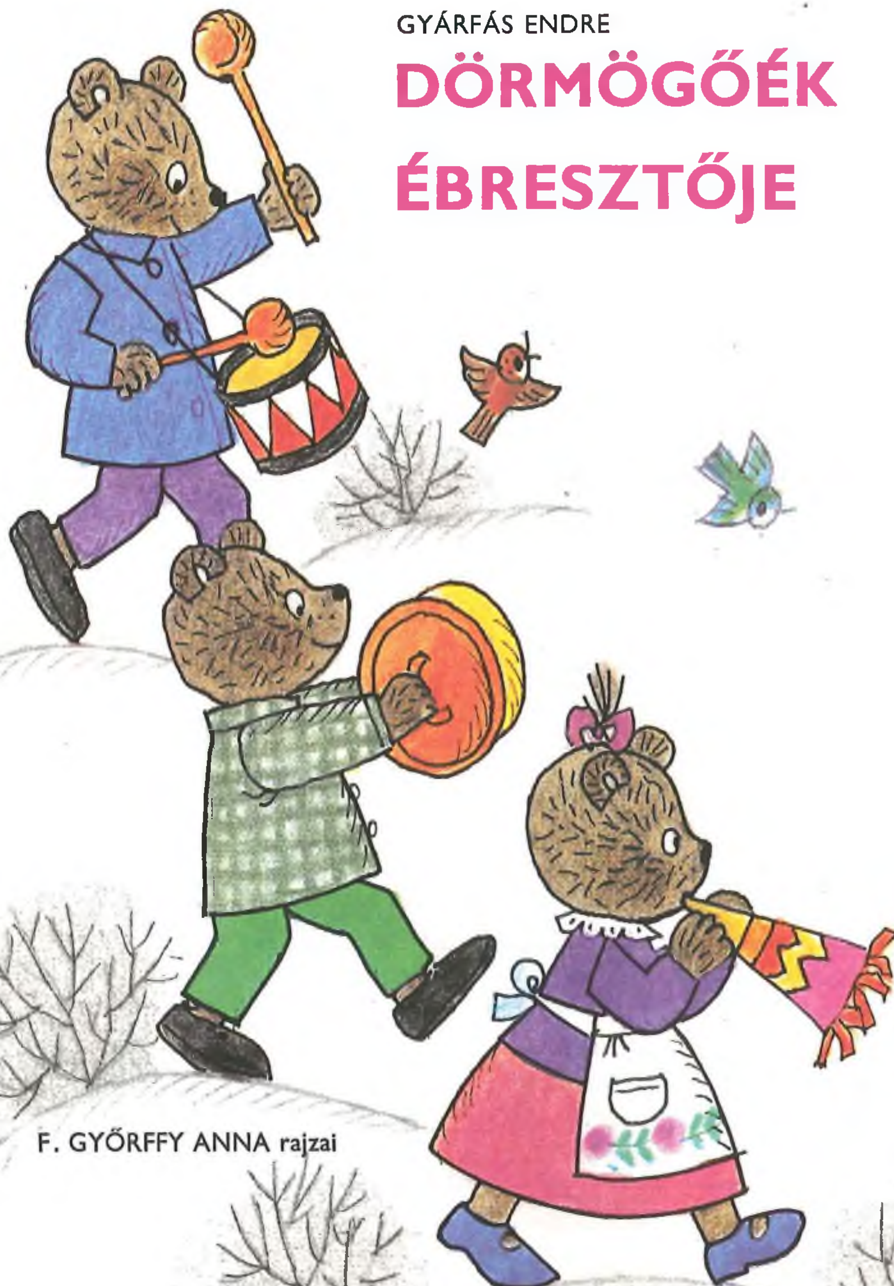
Csakugyan izgalmas volt. Indiánok támadták meg a vonatot, aztán varázsló bűvölte el őket, a fogságból csodálatos találmány segítségével menekültek, megkérte a kezét, újra elrabolták, jól behúztak neki, a jóságos doktor bácsi mindenkit meggyógyított. És még mindig nincs vége, még mindig nem „éltek, míg meg nem haltak". Újabb és újabb kalandok, érdekes jelenetek követték egymást.

F. GYŐRFFY ANNA rajzai

GYÁRFÁS ENDRE

DÖRMÖGŐÉK ÉBRESZTŐJE

F. GYŐRFFY ANNA rajzai

— Álomszuszék ez a világ
— mondja Dörmi. — De jó lenne
ha a téli szendergésből
a Természet fölébredne.

— Mi majd fölébresztjük, Apó!
— kiált Berci, s máris szalad.
Játékdobját fakanállal
püföli a kertek alatt.

Marci egy-egy fazékfedőt
ragad fel és azzal csapkod.
— Pattanjatok, rügyek, bimbók!
Ébredjetek, ti hétalvók!

— Tutú! Tutú! — Olyat harsan
Bori papírtrombitája,
hogy még Csipkerózsika is
felriadna lármájára.

Zsivaj, ricsaj... mindhiába.
Kék szemét az ég nem nyitja.
Rügyek, bimbók nem röppennek,
mint megannyi fénylő szikra.

Dongó, darázs nem dönög fel.
Pillangó sem tárja szárnyát.
Hasadékban, résben, zugban
bóbiskolnak a bogárkák.

Három bocsunk elfárad a
zajongásban s hazacammog.
Este van már... Ágyba bújnak
álmosan a kölyökmackók.

Másnap reggel ébredeznek.
— Mi zeng, mi zsong kinn a kertben?
Dongó dönög, rigó füttyent,
pillangószárny rebben-rezzen.

S mi lehet e halk dobolás?
Persze! Rügy és bimbó pattan!
Kürtöt fúj a szél... de úgy, hogy
felszakad a felhőpaplan.

Bori kiált: — Mi akartunk
fölkelteni, szép Természet.
Ám a Tavasz sokkal nagyobb
mestere az ébresztésnek.

B

KOLTAI ÉVA rajza

Mondd ki hangosan
az itt látható játékok nevét!
Az egyik nem illik közéjük. Miért?

● *Hány hóvirágot látsz a képen?*

Írd le a számot, vagy annyi piros korongot rajzolj Dörmögőnek, ahány hóvirágot számláltál!

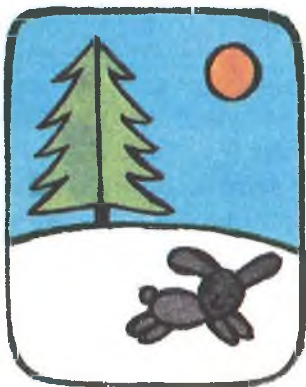
Találós kérdés

Ló lába szúrta,
kerék talpa gyúrta,
tarka disznó orra túrta,
az út szélén kész a torta.
Mi az?

(sár)

● Rakd sorba a képeket!

Ragaszd fel ezután mind a négyet egy könyvjelzőre a helyes sorrendben, s küldd el Dörmögőnek!

STUIBER ZSUZSA *rajzai*

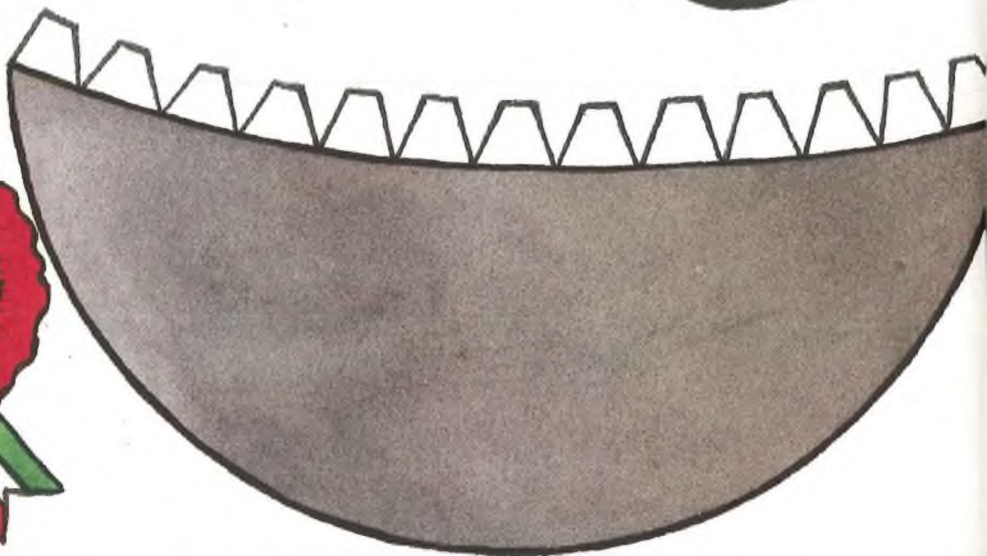
A kék pöttyel jelölt rejtvényeket a kisebbeknek, a pirossal jelzetteket a nagyobb gyerekeknek szántuk.

Volt már huszárcsákód?

Most készíthetsz egyet. Először keress egy nagyobb papírzacskót; akkorát, hogy — mint a szobafestők — a fejedre húzhasd. Ha csak kisebb zacskót találsz, készíts bábot! A sapka sildjét akkor ne a zacskó aljára, hanem a közepére ragaszd, s alá megrajzolhatod a huszár szemét, orrát, száját, s felragaszthatod a bajuszát. Végül a bábhuszárt a hátoldalán, hosszában erősítsd meg hurkapálcával, amely jóval hosszabb, mint a zacskó. A fejedre illesztett huszárcsákóval (a saját orrod alá ragasztott bajusszal) és a bábbal is menetelhetsz. Társaiddal versenyezhetsz, ki tud több olyan dalt, amire jól lehet menetelni. Ki ismer közületek több indulót?

RICHTERNÉ KROPF ANIKÓ ötlete nyomán

HORVÁTH ZOLTÁN fotói

Mikor látod?

Ugye, tudod, mit ábrázol a két kép? Ha jól megnézed, még az is eszedbe jut, hol láttál hasonlót séta közben, kiránduláson, esetleg otthon, a kertben. Félig-meddig el is árultuk: a fényképek a szabadban készültek. Az egyik tavasszal. Vajon melyik? Ha úgy gondolod, a bal oldali, akkor egy kiscsibét, ha úgy emlékszel, a jobb oldali, akkor két kiscsibét rajzolj és küldj el Dörmögőnek! Ha tudsz írni, válaszod csak egy szó legyen.

Januári számunk rejtvényeinek helyes megfejtése:

A rőzselángban 5 olyan szó volt, amelynek van köze az igazi (égő) tűzhöz: tűzveszélyes; tűzhely; tűzkő; tűzpiros; tűzálló.

A tűzrakáshoz a rajzról az újságpapírt, a fahasábokat és a gyufát lehet használni. A narancs is, az alma is fán terem. Jutalmat kaptak:

Bakk Zsuzsanna, Budapest
Balázs Sándor, Hosszúpályi
Bereczky Judit, Veszprém
Binder Anita, Vaskeresztes
Czinege Andrea, Hajdúszoboszló
Dőry Tamáska, Kápolnásnyék
Fónai Balázs, Pécs
Grőb Andrea, Harta
Horváth Vanda, Komló
Kasza Katalin, Budapest
Kiss Bernadett, Esztergom
Kovács Ágnes, Budapest
Kovács Mónika, Vecsés
Krizsik Kriszti, Kiskunlacháza
Ligeti Linda, Répáshuta
Mazurek Orsolya, Veszprém
Nudli Alexandra, Törökkoppány
Nagy Zoltán, Petőfibánya
Pintér Katalin, Kaposvár
Suller Edina, Sajókápolna
Szabados Zoltán, Kiskunlacháza
Szabó Tibor, Mátramindszent
Szalipszki Gábor, Miskolc
Szerb Kata, Budapest
Takácsy Balázs, Budapest
Turi Zsanett, Békéscsaba
Tusor Gabriella, Budapest
Városi József, Fertőszentmiklós
Vincze Szabolcs, Szolnok
Vizinger Erzsébet, Szabadszállás

Kedves Gyerekek!

Mindig segítek apónak felbontani a leveleket. Nagyon kíváncsi vagyok, mit írtok nekünk. Néha elcsodálkozom. Ezt olvastam legutóbb:

„Láttam két nénit, veszekedtek a zöldségesbolt előtt. Csúnyán kiabáltak egymással. Nem vettem almát, inkább hazamentem." Nagy Luca panaszkodott így.

Hamar Zsolt pedig egy bácsiról írt, aki *„botjával hadonászva futott át a zebrán, integetett az autóknak, hogy álljanak meg. Pedig piros volt a lámpa, a gyalogosoknak kellett volna várni."*

Bizony, nem egy ilyen furcsaság akad. A felnőttek sem hibátlanok, némelyikük veszekedős, kötekedős. A gyerekek között ugyancsak találunk csúfolkodót vagy olyat, aki elrontja a másik játékát.

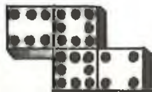

Az öregek fáradtabbak nálunk, s talán ezért morgósabbak. De remélem, azért ti is ismertek vidám, nevetős nagyikat. Én ismerem például Fazekas Gabi nagymamáját. Valóságos mese-nagyi! Sok varázslatos dolgot tanultam tőle. Legutóbb arról számoltak be, hogy mesevárost építettek kettesben. Kunyhót fabrikáltak a macinak, karámot a zsiráfnak, gyufásdoboz házat Juci babának és ringó ágyat Jancsi bohócnak.

Tudtok ilyen ügyes nagyikról mesélni? Kíváncsian várom:

Berci

MADÁR ESZTER *rajzai*

KÜKÜLLŐ-KALENDÁRIUM

REICH KÁROLY *rajza*

KÁNYÁDI SÁNDOR

Tavaszelő

Zajlik a Küküllő,
vonszolódva lépdel,
hátán a sok súlyos
dirib-darab jéggel.

Egyik-másik tábla
tutajnak beillő;
emeli, billenti,
viszi a Küküllő.

Viszi s ha megunja,
kiveti a partra,
hogy a nap egy kicsit
vékonyítson rajta.

Vállra veszi újra,
s kéri, invitálja,
hogy a nap is üljön
föl a tutajára.

Haszna is van ám az
együtt-utazásnak:
elolvad a jég, s a
füzek kibarkáznak.